

บทที่ ๑

คำ

ในการพูดและการเขียน เราต้องใช้คำเป็นจำนวนนานมากเราเรียนเรียงกันเข้าตามระเบียบของภาษาเพื่อให้เกิดความหมาย ตามที่เราต้องการ ดังนั้น คำจึงเป็นสิ่งสำคัญเบื้องตนในการใช้ภาษาที่ต้องสื่อสารกัน ผู้ใช้ภาษาในการเขียนและการพูดจำเป็นต้องรู้ว่าคำให้ต้องแท้เสียก่อน จึงจะสามารถเลือกคำมาใช้ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม สิ่งสำคัญที่จะต้องทำความเข้าใจและค้นนึงถึงอยู่เสมอในเรื่องการใช้คำก็คือ

๑. ความหมายของคำ

๒. ระดับของคำ

ความหมายของคำ

ความประทึกใจจะมีความหมายอย่างไรนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับทำแห่ง หรือหน้าที่ของคำในข้อความที่เรียนเรียงขึ้น ข้อความที่ว่า “รำไม่คือไทยบีโถะกล่อง” กับ “รำไม่คือเลียงหมูไม่อ้วน” นั้น ความหมายของคำว่า “รำ” ย่อมต่างกันโดยสิ้นเชิง นอกจากนี้ ความหมายของคำยังขึ้นอยู่กับ ความเข้าใจ หรือการแปลความหมาย ของผู้ใช้อีกด้วย ยกตัวอย่างเช่นคำว่า “กิน” อาจหมายถึงอาการ เกี้ยวกลืน เช่น กินข้าว กินขนม ซึ่งเป็นความหมายโดยตรง หรืออาจจะถึงการทุจริต กดโกง เช่น กินบ่า กินเขื่อน ซึ่งเป็นความหมายโดยนัย ที่ไม่ได้

ก้าที่มีความหมายโดยตรง จะเป็นก้าที่ผู้เขียน ผู้อ่าน หรือผู้พูด—
ผู้ฟังเข้าใจกัน ความหมายเหล่านี้กำหนดไว้แล้วในพจนานุกรม ส่วน
ก้าที่มีความหมายโดยนัยนั้น เป็นก้าที่มีความหมายพิเศษออกไป จะเข้า
ใจได้ตรังกันหรือไม่นั้นย่อมขึ้นอยู่กับพื้นฐานและประสบการณ์ของผู้ใช้

ถ้าหากจะพิจารณาความหมายของคำแต่ละคำโดยแยกแยะ ก็จะ
ต้องคำนึงถึงความจริงอีกประการหนึ่งว่า คำบางคำแม้จะมีความหมาย
ใกล้เคียงกัน แต่ก็จะไม่เหมือนกันเสียที่เดียว ก็จะใช้แทนกันไม่ได้
เสมอไป ยกตัวอย่างเช่นคำว่าโกรธกับแกน ซึ่กันบวน อิจฉากับ
ริษยา เหล่านี้เป็นกัน

กล่าวโดยสรุป ในเรื่องความหมายของคำ มีสิ่งที่จะต้องคำนึงถึง
๕ คือ

๑. คำคำเดียวกันอาจมีความหมายให้ถูกอย่าง
๒. คำบางคำมีความหมายโดยตรง
๓. คำบางคำมีความหมายโดยนัย
๔. คำบางคำมีความหมายใกล้เคียงกัน แต่ไม่เหมือนกัน

ระดับของคำ

คำในภาษาไทยมีระดับไม่เท่ากัน หรือที่บางท่านกล่าวว่ามี “ศักดิ์”
ท่างกัน หมายความว่าเราแบ่งคำออกไปใช้ในที่สูงท่าทางกับความ
เหมาะสม ยกตัวอย่างเช่นคำว่า กิน ช้า หัว เป็นคำระดับหนึ่ง แต่
คำว่า รับประทาน กระผม ศรีษะ เป็นคำอีกระดับหนึ่งซึ่งมีศักดิ์ไม่
เท่ากัน เวลานำไปใช้ก็ใช้ในที่ต่างกัน

ถ้าหากจะแบ่งคำตามที่นำไปใช้ ก็พ้องจะแบ่งออกໄກสัก ๒ ระดับ
กั้ยกัน คือ

๑. คำระดับที่ใช้อย่างไม่เป็นทางการ ได้แก่คำที่ใช้กันในภาษาที่ไม่เป็นแบบแผน คำพวณส่วนใหญ่ใช้ในการพูดหรือการเขียนอย่างไม่เป็นทางการ เช่น การสนทนาระหว่างบุคคลที่คุ้นเคยกัน หรือการเขียนจากหมายส่วนตัวถึงบุคคลที่สนใจคนกัน เป็นต้น ทว่ายังคงคำในระดับนี้คือ คำปาก หรือ คำตลาด เช่น ชี้เกียจ กิน พ่อแม่ ในหลวง เจ้าพ้ำชา ฯลฯ คำສlang เช่น เปี้ยว นึ่ง อ้อชา ฯลฯ

๒. คำระดับที่ใช้อย่างเป็นทางการ ได้แก่คำที่ใช้กันในภาษาที่เป็นแบบแผน หรือภาษาของทางราชการ เช่น การแสดงปาฐกถา การกล่าวคำปราศรัยในโอกาสที่เป็นพิธีการ การเขียนรายงานวิชาการ หรือการเขียนหนังสือราชการ เป็นต้น ทวอย่างคำในระดับนี้คือ คำสุภาพ และราชศัพท์ เช่น เกียจคร้าน เสรวย บิดา มารดา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระเจ้าลูกยาเธอ ฯลฯ

การแบ่งคำออกเป็นสองระดับนี้ เป็นการแบ่งอย่างกว้าง ๆ เพื่อให้เห็นความแตกต่างในด้านการนำไปใช้ ไม่ได้หมายความว่า คำทั้งหมดจะแบ่งออกได้เป็นสองระดับเท่านั้น แท้ที่จริงแล้ว คำปาก คำສlang คำสุภาพ ราชศัพท์ เหล่านี้คือคำพากษ์ยังมีระดับทั่งกันอยู่นั่นเอง

เพื่อความเข้าใจอันดีในเรื่องนี้ และเพื่อบีนแนวทางในเรื่องการใช้คำชี้จะกล่าวท่อไป จะได้จำแนกให้เห็นความแตกต่างระหว่างคำแท่นคำพาก ดังท่อไปนี้

ราชศัพท์ เป็นคำที่ใช้กับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระบรมราชินี และพระบรมวงศานุวงศ์ (ท่องมาหมายรวมถึงคำที่ใช้กับพระภิกษุ ข้าราชการ และสุภาพชนด้วย) ราชศัพท์เป็นคำพากหนึ่งซึ่งมีระเบียบแบบแผนในการใช้เป็นอย่างดี นับได้ว่าเป็นคำชุดพิเศษ เช่น พระหัตถ์ ทอกพระเนตร ทรงพระอักษร เศียรพระราชคำเนิน เป็นกัน

คำสุภาพ เป็นคำที่ใช้กันในหมู่สุภาพชน หรือในราชการ ถือกันว่าเป็นคำที่นุ่มนวล พั่งแล้วเสนาะหู อ่านแล้วสนิทใจ เพราะไม่เป็นคำหัวนหือกระด้าง ไม่หยาบคายทั้งโดยตรงและโดยอ้อม (เปรียบเทียบกับของหยาบหรือผวนคำแล้วหยาบ) เช่น ศีรษะ ผักหอยอุด กอกชาร รับประทาน ทราบ บี้สสาวะ เป็นกัน

คำปากหรือคำตลาด เป็นคำที่ใช้พูดกันในหมู่คนธรรมดามัณฑ้ำๆ ไปโดยมิได้คำนึงถึงความถูกต้องและเหมาะสม เช่น เรียกร้องเท่าที่เกือก มีของเล็กน้อยกว่า มีของนิดหน่อย นอกจากนี้ยังหมายถึงคำที่ใช้พูดหรือเขียนอย่างไม่เป็นทางการ เช่น กิน พ่อ โรงพัก วัดพระแก้ว เป็นต้น

คำສlang เป็นคำที่ใช้กันในหมู่คนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง นักจะได้รับความนิยมเป็นครั้งคราว และวัยเด็กใช้กันไป มีน้อยคำที่จะอยู่กับทน

ถือกันว่าเป็นคำที่ไม่สุภาพนัก จะไม่นำมาใช้ในการพูดหรือเขียนอย่างเป็นทางการอย่างเด็ดขาด เช่น นิ่ง ช้า จืด ส.บ.ม. เป็นต้น

คำหยาบ หรือ คำต้า เป็นคำที่ผู้มีวัฒนธรรมจะไม่ใช้อย่างเด็ดขาด ผู้ใดใช้เข้าก็จะต้องถูกตำหนิว่าเป็นคนชั้นต่ำหรือไร้ความศรี คำพวกร้ายๆ ก็แก่คำค่าและคำสาบสานต่างๆ

คำเฉพาะวิชา หรือ ศัพท์บัญญัติ เป็นคำที่คิดขึ้นเพื่อใช้ในวิชา-การแขนงหนึ่งแขนงใดโดยเฉพาะ ไม่เป็นที่เข้าใจกันโดยทั่วไป เว้นแต่ภายในจะเผยแพร่ไปในวงการอื่น เช่น ระเบียน หน่วยน้ำ งบดุล กระสุน เป็นต้น

คำเฉพาะอาชีพ เป็นคำที่ใช้กันในหมู่คนอาชีพโดยอาชีพหนึ่งและเข้าใจกันเฉพาะในหมู่ของตน เช่น ช่าง ทนายความ แพทย์ ทหาร ฯลฯ บุคคลแต่ละอาชีพเหล่านี้ จะมีคำบางคำที่คนอาชีพอื่นฟังไม่รู้เรื่องเลย

คำหนังสือพิมพ์ เป็นคำที่ใช้กันในวงการหนังสือพิมพ์ มักจะเป็นคำแบ่งๆ ที่สะกดคล้ายกับภาษาไทย เช่น ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ฯลฯ คำหนังสือพิมพ์ บินด่วน เป็นต้น

คำโฆษณา เป็นคำที่ใช้ในการโฆษณาสินค้าต่างๆ คำจำพวกนี้คือคำที่ให้คำนึงถึงระเบียบแบบแผนทางภาษาหรือสื่อสื่อสาร นักวิเคราะห์จะให้เกิดความคื้นเห็นเร้าใจแก่ผู้อ่านหรือผู้ฟัง เพื่อจะให้ความสนใจของคนต่อไป เช่น รหัส กลุ่มสังคม ถูกกว่าติกว่า เสื้อกีฬา กีฬา เป็นต้น

คำภาษาเดิม เป็นคำที่ใช้กันในท้องถิ่นไทยท้องถิ่นหนึ่ง และเข้าใจกันอยู่แค่เฉพาะคนในท้องถิ่นนั้น ๆ ไม่เป็นที่เข้าใจกันโดยทั่วไป เช่น คำภาษาเดิมหนึ่ง คำภาษาเดิมอีสาน และคำภาษาเดิมใต้ เป็นต้น

คำโบราณ เป็นคำที่ใช้กันในสมัยก่อน ซึ่งบังคับแลกใช้ไปแล้ว หรือมีระดับน้ำหนักไม่ได้ใช้กันโดยทั่วไป ยังคงใช้กันเป็นบางคน บางกลุ่ม เท่านั้น เช่น ลางที และ อุ้ยข้างจะ จำเดิมแต่ เป็นต้น

การใช้คำในการเขียนและการพูด

ผู้เขียนและผู้พูดที่ดี จะท้องรู้จักเลือกคำมาใช้ให้ถูกต้องและเหมาะสม คือจะท้องมีความรู้ว่าคำที่จะนำมาใช้นั้นมีความหมายอย่างไร ใช้กับข้อความนั้น ๆ แล้วเหมาะสมหรือไม่ และจะเป็นที่เข้าใจแจ่มแจ้งเพียงไร

ผู้ที่จะมีความรู้และสามารถเลือกคำมาใช้ได้ดีนั้น ในเบื้องต้นก็จะต้องเป็นผู้ที่รู้จักคำมากหรือเป็นนักสะสมคำ นอกจากนั้น การรู้คำมาก ๆ ยังช่วยให้สามารถเขียนและพูดให้กว้างขวางออกໄປ ไม่ค่อยติดขัด บรรดา นักเขียนและนักพูดที่สามารถจิบก็จะเป็นนักสะสมคำทั้งสิ้น

การสะสມคำอาจจะกระทำได้โดยการหมั่นใช้พจนานุกรม หรือสารานุกรม ต้องไม่รู้สึกเบื่อน้ำยี่ห้อกันหากความหมายของคำที่ยังไม่รู้ อีกประการหนึ่ง จะต้องเป็นนักอ่านที่ดี ก่อหมั่นสังเกตและศึกษาวิธีใช้คำจากหนังสือต่าง ๆ โดยเฉพาะหนังสือที่ ๆ เพราะคำบางคำก็มีความหมายโดยตรงดังที่เราทราบแล้ว การอ่านหนังสืออย่างใช้ความสังเกตและมีวิธีใช้คำ จะทำให้เรารู้จักคำและสะสມคำไว้ได้มาก

เมื่อรู้จักคำต่าง ๆ ที่และมากพอแล้ว ค่อมากจึงต้องขึ้นการเลือก

คำมาใช้ให้ถูกที่ โดยมีหลักที่ควรยึดถือไว้ ๗ ๒ ประการ กือ

๑. เลือกคำให้ตรงความหมาย คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน อาจจะนำมาลงใช้ดูหลาย ๆ คำ และเลือกใช้คำที่มีความหมายตรงที่สุด และถูกต้องที่สุด

๒. เลือกคำให้เหมาะสม ก็จะหมายกับกาลเทศะและบุคคล คำบางคำอาจจะใช้ได้ทั่วไป แต่บางคำเมื่อใช้ผิดที่แล้วจะไม่เหมาะสม จึงต้องเลือกให้ดี

ท่อไปจะกล่าวถึงการใช้คำที่ควรจะใช้ เพื่อเป็นหลักในการเขียน และการพูด ชี้มีดังนี้

๑. ใช้คำให้ถูกต้องและตรงตามความหมาย

๑.๑ การใช้คำที่มีความหมายหลายอย่าง เช่น คำว่า ขัน ถือเสียๆๆๆ จะต้องคำนึงถึงถ้อยคำแผลล้มด้วย เพื่อให้เกิดความแจ่มชัด ไม่ก่อกวน เพราะคำชนิดนี้ก้องอาศัยถ้อยคำซึ่งแผลล้มอยู่เป็นเครื่องช่วยกำหนดความหมาย ยกตัวอย่างเช่นข้อความว่า

เขาไม่เห็นขันเลย

คำว่า “ขัน” อาจจะหมายถึงภาชนะก็ได้ ความรู้สึกก็ได้ หรืออาจจะหมายถึงชื่อคนก็ได้ จะนั้น ถ้าหากจะให้คำว่า “ขัน” มีความหมาย แน่ชัดลงไบก็ต้องใช้ถ้อยคำแผลล้มเสียใหม่ ดังนี้

เขาไม่เห็นขันในน้ำเลย

เขาไม่เห็นรู้สึกขันเลย

เขาไม่เห็นนายขันเลย

๑.๒ การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน เช่น คำว่า ติดขัดกัน

ข้อซึ้ง สอกส่ายกับสอดส่อง ขบกบก็ ฯลฯ จะท้องเลือกคำที่มีความหมายตรงที่สุกมาใช้ซึ่งจะถูกท้อง ยกทัวอย่าง เช่น

เข้าพยาบาลสอดส่องสายตามองหาเชอ—ใช้ไม่ได้

เข้าพยาบาลสอดส่ายสายตามองหาเชอ—ใช้ได้

เขามาไม่ทันแล้วอ้างว่าการจราจรชัดขึ้น—ใช้ไม่ได้

เขามาไม่ทันแล้วอ้างว่าการจราจรติดชัด—ใช้ได้

เขากูกลุนชัขบ—ใช้ไม่ได้

เขากูกลุนชักด—ใช้ได้

๑.๓ การใช้คำที่มีความหมายโดยนัยะ เช่นคำว่า วัยเด็ก ซักฟอก กิน ฯลฯ จะท้องเข้าใจความหมายนั้นให้ถ่องแท้เสียก่อนแล้วพิจารณาใช้ให้ถูกต้อง ยกทัวอย่าง เช่น

พ.ร.บ. ฉบับนี้ออกมานานจนนับว่าอยู่ในวัยเด็ก — ใช้ไม่ได้

เขามีอายุมากขนาดจักอยู่ในวัยเด็ก — ใช้ได้

นักเรียนถูกครุซักฟอก — ใช้ไม่ได้

นักการเมืองถูกนักหนังสือพิมพ์ซักฟอก — ใช้ได้

เด็กนันนกนสมุตเพื่อนคง ๒ เล่ม — ใช้ไม่ได้

การก่อสร้างครั้งนั้นมีการกินกันอย่างมหபาร — ใช้ได้

๑.๔ การใช้ลักษณะนาม เช่น หลัง เล่ม กัน ฯลฯ จะท้องใช้ให้ถูกต้องตามหลัก คือรู้ว่าจะใช้กับคำนามคำใดและใช้ที่ใด ลักษณะนาม จะใช้ตามหลังคำนำหน้าบอย่างหนึ่ง และใช้ตามหลังนามเมื่อต้องการจะเน้นข้อความนั้นอีกอย่างหนึ่ง ทัวอย่าง เช่น

อาการ ๕ หลัง

หนังสือ ๑๐ เดือน

รายงานคร์ ๓ คน

อาการหลังนั้น

หนังสือเดือนนั้น

รายงานคร์คนใหม่

การใช้ลักษณะนามไม่ถูกท้องตามหลักดังกล่าว จะทำให้เข้าใจความหมายผิดไปได้ และทำให้เสียลักษณะเฉพาะของภาษา เช่น

อาการ ๕ กัน — อาจเข้าใจว่าเป็นอาการซึ่งเคลื่อนที่ได้เมื่อรถ

สองรถยกคร์ — ไม่มีลักษณะนาม

๑.๕ การใช้คำบุพบท เช่น กับ แก่ ด้วย ท่อ ฯลฯ จะต้องใช้ให้ถูกท้องตามความหมาย เพราะคำบุพบทต่างกัน จะทำให้ความหมายต่างกัน ยกตัวอย่าง เช่น

เข้าให้เงินแก่นั้น — หมายถึงฉันได้เงินที่เข้าให้

เข้าให้เงินกับฉัน — หมายถึงเข้าให้เงินไว้ที่ฉัน

ฉันเห็นด้วยคำของฉัน — หมายถึงฉันใช้คำของ

เข้าทำต่อหน้าต่อหน้าฉัน — หมายถึงเข้าทำซึ่งหน้าฉัน

๑.๖ การใช้อาการนาม เช่น การเรียน ความรู้ ฯลฯ จะต้องใช้ให้ถูกท้องเช่นเดียวกับคำบุพบท จะเห็นว่า บางทีก็มี “การ” หรือ “ความ” เติมหน้าคำกริยา หรือคำวิเศษณ์เพียงคำเดียว เช่นมี การเรียน แต่ไม่มีความเรียน มีความสุข แต่ไม่มีการสุข ฯลฯ และบางทีก็มี “การ” หรือ “ความ” ทั้งสองคำ เช่นมี การรู้และความรู้ การตาย และความตาย การแยกและความแยกเป็นกัน

เมื่อเป็นเช่นนี้จะต้องเลือกใช้ให้ถูก คือถ้าหมายถึงการกระทำ ก็ใช้คำที่มี “การ” ตัวอย่างเช่น

การรู้มากเห็นมากทำให้กันฉลาดขึ้น

การตายในสนับสนุนเป็นเกียรติของทหาร

ถ้าหมายถึงความเป็นอยู่ก็ใช้คำที่มี “ความ” ตัวอย่างเช่น

คนที่มีความรู้มักเป็นผู้เจริญ

คนทุกคนหนึ่ความตายไปไม่พ้น

๑.๗ การใช้คำพ้อง เช่น เพลา (ออกเสียงว่า เพ-ลาหรือ เพ-la)

การ กาล กาญจน์ (ออกเสียงว่า กาน ทงสัน) ฯลฯ คำที่มีรูปเหมือนกัน (พ้องรูป) นั้น เวลาพูดต้องออกเสียงให้ถูกต้องตามความหมาย ถ้าออกเสียงผิด ความหมายก็จะไม่ตรง ตัวอย่างเช่น

เพลา (ออกเสียง เพ-ла) รถเสียให้ก้ามซ่างมาซ่อง – หมายถึงเมื่อรถเสียให้ก้ามซ่างมาซ่อง

เพลา (ออกเสียง เพ-la) รถเสียให้ก้ามซ่างมาซ่อง – หมายถึงส่วนประกอบชนิดหนึ่งของรถเสีย ให้ก้ามซ่างมาซ่อง

ส่วนคำที่มีเสียงเหมือนกัน (พ้องเสียง) นั้น เวลาเขียนต้องสะกด การันต์ให้ถูกต้องตามความหมาย มิฉะนั้นความหมายจะผิดไป ตัวอย่าง เช่น

คนกีกีอกนทรุ่ว่า ก้าลไกควรทำ ก้าลไกควรเว้น – หมายความว่า รู้จักเวลา

คนคีกีอกนทรุ่ว่า การไกควรทำ การไกควรเว้น – หมายความว่ารู้จักหน้าที่

ความจริง เว่องการออกเสียงและการสะกดการันต์ให้ถูกต้องนี้ เป็นสิ่งที่ควรระมัดระวังไม่เพียงแค่ค้าพ้องเท่านั้น คำอื่น ๆ ทุกคำก็ควรต้องระมัดระวังเป็นอย่างยิ่งเช่นเดียวกัน

๒. ใช้คำให้เหมาะสม

๒.๑ การใช้คำให้เหมาะสมกับภาษาไทย คือจะต้องรู้ว่าในโอกาสใด และสถานที่เช่นไร จะใช้คำอย่างไรจึงจะเหมาะสม เช่นในโอกาสที่ไม่เป็นทางการก็อาจจะใช้คำในระดับที่ไม่เป็นทางการได้ เป็นทันว่า คำปาก หรือคำกลาโหม คำสแลง คำนั้นสือพิมพ์ คำภาษาอีน ฯลฯ หรือในเวลาเขียนเรื่องประเทบบันเทิงคดี ก็อาจจะใช้คำให้ทุกรายละเอียด แม้กระทั่งคำหยาบหรือคำต่ำ ทั้งนี้เพื่อสร้างบรรยายภาพหรือลักษณะของตัวละครให้สมจริง แต่ในโอกาสที่เป็นทางการก็จะใช้ให้เฉพาะราชศัพท์ คำสุภาพ และศัพท์บัญญัติเท่านั้น จะใช้คำระดับอื่นไม่ได้ เป็นอันขาด

นอกจากทั้งสองโอกาสทั้งล้วนแล้ว ยังมีโอกาสที่อยู่กึ่งกลางอยู่ โอกาสหนึ่งซึ่งขอเรียกว่า โอกาสที่เป็นกึ่งทางการ เช่นเวลาที่กำลังเรียน กำลังสอนกัน การสนทนาระหว่างบุคคลที่ยังไม่คุ้นเคยกัน หรือการเขียน บทความธุรกิจ เป็นทัน โอกาสเช่นนี้การใช้คำต่าง ๆ อาจจะไม่เคร่งครัด เมื่อนโอกาสที่เป็นทางการนัก แต่ก็ไม่ปล่อยประลุ่มเลยเหมือนโอกาสที่ไม่เป็นทางการ ควรจะต้องพิจารณาใช้คำให้เหมาะสมเช่นกัน

นอกจากนี้ยังมีคำบางคำ ซึ่งจะต้องเลือกใช้ให้เหมาะสม เช่น คำว่า ดูกเชิญกับได้รับเชิญ จะให้ช่วยกับจะให้รับใช้ ตายกับเสีย เป็นทัน ขอให้สังเกตว่ายังไงท่อไปนี้

ເງົາຄູກເສີມໄປໃຫ້ການທີ່ຄາດ
 ເງົາໄດ້ຮັບເສີມໄປແສດງປາງສຸກຕາ
 ເຮອມມື່ອະໄຮຈະໄຫ້ກຽງຊ່ວຍນັ້ງ
 ໄຕ້ເທົ່າມມື່ອະໄຮຈະໄຫ້ຜົນຮັບໃຫ້ໄດ້ນັ້ງ
 ເຮອວານເພື່ອນເຂົ້າຢັນປະກາດ ๑๐ ແຜ່ນ
 ທັວທັນໃຫ້ເສີມຢັນຮັງທັນສົ່ງ
 ສຸນໜີດູກຣດທັບຕາຍເນື້ອກິນ້
 ຄຸນພອຂອງເຂາເສີຍກົງແຕ່ເຄືອນທີ່ແລ້ວ

๒.๒ ການໃຊ້ຄຳໄທໜໍາກັບບຸຄຄລ ກີ່ເຊົ່າເຄີຍກັບເຮືອງການໃຊ້ຄຳ
 ໄທ້ໜໍາກັບກາລເທະະ ແຕ່ໃນຂັ້ນນີ້ຈະພິຈານາທີ່ກົວບຸຄຄລ ຄືອຈະກ້ອງໃຊ້ຄຳ
 ໄທ້ໜໍາກັບບຸຄຄລ ຄຳບາງຄໍາຈະໃຊ້ໄດ້ເນັພະບຸຄຄລນາງຮະຄັບເທົ່ານັ້ນ ຍກທີ່
 ອີ່ຢ່າງເຊັ່ນ

ຄນງານນົວຍ — ໃຊ້ໄດ້ ແຕ່ ພຣະສົງໝົວຍ — ໃຊ້ໄໝໄດ້
 ພຣະສົງໝົວພາຫະ — ໃຊ້ໄດ້ ແຕ່ ຄນງານອາພາຫະ — ໃຊ້ໄໝໄດ້
 ເຈົ້ານາຍປະໜວວ — ໃຊ້ໄດ້ ແຕ່ ເຈົ້ານາຍອາພາຫະ — ໃຊ້ໄໝໄດ້
 ດວາຍຂອງແດ່ພຣະກິກຸ່ມ — ໃຊ້ໄດ້ ແຕ່ ດວາຍຂອງນັກພຣະກິກຸ່ມ — ໃຊ້
 ໄໝໄດ້

๒.๓ ການໃຊ້ຄຳໄທໜໍາກັບຂໍອຄວາມ ຄືອຄຳບາງຄໍາຈະໜໍາກັບຂໍ້
 ຄວາມອີ່ຢ່າງນັ້ນ ແຕ່ອ່າຈະໄມ່ໜໍາກັບຂໍອຄວາມອີກອີ່ຢ່າງນັ້ນກີ່ໄກ້ທັງໆທີ່
 ຄວາມໝາຍກີ່ໄນ້ຖືກກັນ ນະນັ້ນ ຈຶ່ງຄົ້ນເລືອກໃຊ້ໄທໜໍາສົມ ທົວຢ່າງເຊັ່ນ

เขามีความสุขอย่างสาหัส	— ใช้ไม่ได้
เขามีความสุขอย่างล้นเหลือ	— ใช้ได้
เขาเสียใจอย่างแรง	— ใช้ไม่ได้
เขาห้องรวงอย่างแรง	— ใช้ได้
สุนัขด้อยคุณ	— ใช้ไม่ได้
คน คลองบุตร	— ใช้ได้

๓. ใช้คำให้ชัดเจน

๓.๑ การใช้คำที่รู้จักกันดีแล้ว ก็อพยาไยมใช้คำที่คนส่วนมากเข้าใจกันเป็นอย่างดี ไม่ควรใช้คำที่คิดขึ้นใหม่ (คำสร้าง ศัพท์บัญญัติ) หรือคำที่เข้าใจกันอยู่ในวงแคบ (คำเฉพาะอาชีพ คำภาษาถิ่น) นอกจากนี้ คำธรรมชาติมีอยู่บังเอิญ เป็นคำที่ให้ความชัดเจนมากกว่าคำพท และคำไทย ๆ ก็เป็นที่เข้าใจกันในหมู่คนไทยได้ดีกว่าคำภาษาต่างประเทศ เพราะการใช้คำพท คำภาษาต่างประเทศ อาจจะทำให้เข้าใจคลุมเครื่องจนกระหงเปลกความหมายไม่ถูกต้องก็ได้ ยกตัวอย่างเช่น

การผึ่กผนมาก ๆ ทำให้เกิดหักยง — ไม่ควรใช้

การผึ่กผนมาก ๆ ทำให้เกิดความชำนาญ — ควรใช้

อย่างไรก็ตาม การใช้คำเฉพาะวิชา หรือศัพท์บัญญัติ เป็นของจำเป็น เพราะเราจะต้องตั้งคำใหม่ ๆ ขึ้น ใช้เสมอเพื่อให้เพียงพอ กับความรู้ ความคิด วิทยาการใหม่ ๆ และเพื่อให้ขอความคัดควรชั้น ตั้งนั้น ในบางครั้งเราอาจจะจะต้องใช้ศัพท์บัญญัติ แต่ควรจะใช้ในการฉีดไม่อ้าหลักเลี้ยงได้จริง ๆ และเลือก

ใช้เฉพาะคำที่เห็นว่าเป็นที่นิยมกันแล้ว หรือถ้าเป็นไปได้ก็ควรหาวิธี อธิบายคำศัพท์นั้นให้ผู้อ่านผู้ฟังเข้าใจเสียก่อน

๓.๒ การใช้คำที่เป็นสื่อสร้างความเข้าใจ คือ พยายามใช้คำที่ทำให้ผู้อ่าน—ผู้ฟัง นึกเห็นภาพและเข้าใจได้ชัดเจน คำเหล่านี้ไก้แก่คำที่แสดงภาพเช่น หยานกร้าน หนาทิน นุ่มนิ่ม สูงโปร่ง กลมเกลี้ยง ฯลฯ คำที่แสดงอาการ เช่น เครวั่งคว้าง กระฉับกระเฉง บินป่าว แทกพร่า ชนเชา ฯลฯ และคำที่รู้สึกว่ามีเสียง เช่น เกรี้ยวกราว อ้ออิง โกรกกราม หัวคหบดี เปรี้ยงปรร้ง ฯลฯ

๓.๓ การใช้คำที่หมวดๆ กัน คือใช้แล้วให้ได้ความสมบูรณ์ ยกตัวอย่างเช่นคำว่า สะอะกกว่า ดีกว่า สวยกว่า ซึ่งใช้ในการโฆษณาเป็นการใช้คำที่ยังไม่สมบูรณ์ เพราะไม่ได้บอกว่ากว่าอะไร (เขานอกไม่ได้เพราะผิดกฎหมาย) เมื่อไม่ได้บอกไว้ก็ทำให้คำที่ใช้นั้นยังไม่ชัดเจน จึงไม่ควรใช้

๔.ใช้คำใหม่นานหนัก

๔.๑ การใช้คำเท่าที่จำเป็น คือไม่ใช้คำพูดเพื่อย 雖然ถ้าคำที่ใช้นั้นไม่มีความหมายอะไร ก็นับได้ว่าเป็นของรุ่งรัง และจะทำให้คำโดยส่วนรวมไม่มีน้ำหนัก ข้อความก็จะขาดความหนักแน่น ยกตัวอย่างเช่น

คำว่ากรงเข้าทำ การรับกุมทันที
 เรื่องนี้ยังทำความทอกlongกันไม่ได้
 ชาวบ้านช่วยนำศพของผู้ตายไปไว้ที่วัด
 นักโทษถูกประหารชีวิตถึงแก่ความตายไปแล้ว
 ขอให้ท่านใช้ความสังเกตสังการให้มากกว่านี้
 คำที่พิมพ์ค่ายทั่วหนาเป็นคำที่เมื่อเขียนลงบนกระดาษ เพราะทักษะอ่านไปแล้ว
 ก็ยังไก่ความเท่าเดิม จึงไม่ควรนำมาใช้

๔.๒ การใช้คำเปรียบเทียบ คำพังเพยและภาษาไทย คำประเพท
 นี้เป็นคำหรือข้อความที่มีความหมายหนักแน่น เป็นที่เข้าใจกันดีอยู่แล้ว
 หากนำมาใช้ก็จะช่วยให้ข้อความของทั้งรัตน์และมีน้ำหนักขึ้น แต่ข้อสำคัญ
 จะต้องเลือกใช้ให้เหมาะสมกับข้อความในตอนนั้น ๆ นั่นคือจะต้องรู้จักและ
 เช้าใจความหมายของคำเหล่านั้นให้คิดเห็นก่อน ยกตัวอย่างเช่น

กินจุ่นเหมือนยกหมอน – ใช้ได้
 กินจุ่นเหมือนยกหินอน – ใช้ไม่ได้
 โกรธเป็นไฟใหม่น้ำ – ใช้ได้
 โกรธเป็นไฟสูมขอน – ใช้ไม่ได้
 มีของคืออยู่ใกล้ตัวแล้วไม่ใช้เหมือนใกล้เกลือกินก่อ – ใช้ได้
 มีของคืออยู่ใกล้ตัวแล้วไม่ใช้เหมือนทองไม่รู้ร้อน – ใช้ไม่ได้

๔.๓ การใช้คำชี้ ๆ กัน คือใช้คำๆเดียวกันหลาย ๆ ครั้ง
 ในข้อความเพื่อเน้นให้มีน้ำหนัก คังจะเห็นได้จากการใช้คำในศิลปาริบ
 ที่ว่า

“ไครจักไครค้าซังค้า ไครจักไครค้าม้าค้า ไครจักไครค้าเงินค้าทองค้า” และจากพระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ที่ว่า

“ท่านทรงถ่ายทอดเช่นใจแล้วว่า ข้าพเจ้าหรือรัฐบาลของข้าพเจ้า ไม่ได้ตั้งใจอย่างใดนักจากที่จะรักษาผลประโยชน์และความสุขของท่าน ทั้งหลาย ไม่ได้ตั้งใจที่จะเผยแพร่อำนาจโดยการแสดงอิทธิฤทธิ์ ไม่ได้ตั้งใจที่จะเบี่ยงผู้อื่นให้ได้รับความเกียรติยศ ทรงกันชั่ม ตั้งใจเพียงรักษาอำนาจและอิสรภาพของพวกเราเอง ตั้งใจจะรักษาความสุขของพวกเรางดงาม ตั้งใจแท้เพียงจะไม่ให้ผู้อื่นเบี่ยงเบี้ยนเรา”

อย่างไรก็ตาม การใช้คำถ้าชา ฯ กันในที่สัมภาระจะใช้คำให้ทั้งกันออกไปได้ ก็ทำให้รู้สึกว่าภูมิภาคเหล่านั้นกัน การใช้คำแบบนี้ก็คงเรียกว่าใช้คำอย่างช้าๆ ช้าๆ ซึ่งไม่ทำให้ข้อความมีน้ำหนักแต่อย่างใดยกเว้นอย่างเช่น

เข้าอาบน้ำเสร็จแล้ว เขารับประทานข้าวคนเดียว เขายังไม่อยากให้ใครมาบุ่งเบิกยกับเขา

เช้านั้น นายพวนผู้หนึ่ง ออกไปดักสัตว์ยังป่าแห่งหนึ่ง ด้วยเครื่องมือชนิดหนึ่ง และได้สักว่ามีตัวหนึ่ง

สรุป

๑. คำเป็นจำนวนมากมีความหมายใกล้คล้ายอย่าง บางคำมีความหมายโดยตรง บางคำมีความหมายโดยนัย และถึงแม้ว่าความหมายของคำจะใกล้เคียงกัน แต่จะไม่เหมือนกันเสียเลยที่เดียว
๒. คำแบ่งออกเป็นระดับต่าง ๆ เช่น ราชากรุ๊พท์ คำสุภาพ คำแลง ฯลฯ คำเหล่านี้จะใช้ในที่ต่างกัน
๓. การเลือกใช้คำในการเขียนและการพูด มีสิ่งที่จะต้องคำนึงถึง คือเลือกคำให้ตรงความหมายและเลือกใช้ให้เหมาะสม
 ๔. การใช้คำให้ถูกต้องและตรงความหมาย มีสิ่งที่จะต้องทำความเข้าใจ คือ
 - การใช้คำที่มีความหมายคล้ายอย่าง
 - การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน
 - การใช้คำที่มีความหมายโดยนัย
 - การใช้ดั้งเดิมนาน
 - การใช้คำบุพเพ
 - การใช้อาการนาม
 - การใช้คำพ้อง
 ๕. การใช้คำให้เหมาะสมมีสิ่งที่จะต้องคำนึงถึง คือ
 - ใช้คำให้เหมาะสมกับกาลเทศะ
 - ใช้คำให้เหมาะสมกับบุคคล
 - ใช้คำให้เหมาะสมกับข้อความ

- ๖. การใช้คำให้ชัดเจน ได้แก่ การเลือกใช้คำที่ต้องไปน้ำ
 - คำที่รู้จักกันดีแล้ว
 - คำที่เป็นสื่อสร้างความเข้าใจ
 - คำที่หมายถึง
- ๗. การใช้คำให้มีนัยหนัก อาจจะกระทำได้โดย
 - ใช้คำเท่าที่จำเป็น
 - ใช้คำเปลี่ยนเที่ยบ คำพังเพยและภาษาอีก
 - ใช้คำซ้ำ ๆ กัน

หนังสือที่ควรอ่านประกอบ

๑. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน
๒. สารานุกรมไทยฉบับราชบัณฑิตยสถาน
๓. ความรู้ทางอักษรศาสตร์ ของ ราชบัณฑิตยสถาน
๔. การใช้ภาษา ของ พ. นววรรณ
๕. “ทามี” ในภาษา ของ บรรจบ พันธุเมธा
๖. สำนวนไทย ของ กฤษณะกันธุ

แบบฝึกหัด

๑.๑ คำสั่ง จงเลือกคำในวงเล็บมาเติมลงในช่องว่างให้ถูกต้อง
และหมายความกับข้อความท่อไปนี้

ตัวอย่าง ฉันชอบพั่งคนกรี๊ดไทยเพราะพั่งแล้ว รื่นหู กี (ร่มรื่น,รื่นหู)

๑. ผู้มีภารายาทยื่อมไม่ส่งเสียง ในชั้นเรียน (อึกทึก,กรี๊ก-
โกรก)

๒. ฉันไม่ชอบอยู่ในห้องถินที่ เช่นนั้น (สกปรก,โสโกรก)

๓. เกี่ยวนี้มีข่าวการจับเศรษฐีไปเรียกค่า... เสนอ (ໄດ້,ດ່າຍ)

๔. กรรมการศาสนามีคำสั่งห้ามพระภิกษุออก ตามบ้าน
(เรียไร,เรียราย)

๕. ถ้าชาติใหม่แท้กันเห็นแก่กันมาก็จะ ไปในที่สุด
(มลาย,พังทลาย)

๖. หลังจากหายบ่วยแล้วคุณท่าทางเชา.... ขึ้นมาก (กระฉับกระ-
เฉง,กระซົ່ມกระชาวย)

๗. ทางประทุนมักมีคนเดินเข้าออกกัน (พลุ่ง พล่าน,พลุก-
พล่าน)

๘. เกีกคนนี้มีสกิบัญญา.... สมกับเป็นเกีกสมัยใหม่ (เนื้อบແລນ,
ແລມກນ)

๙. กันเราท้องมีศาสนามีเครื่อง.... จิตใจ (ຍືກເຫັນຍົວ,ໜ່ວງ-
ເຫັນຍົວ

๑๐. บ้านที่คุณ.... ก็สุดในระยะนั้นก็อบ้านของกำนัน (ภาคภูมิ, ภูมิฐาน)
๑๑. งานต้อนรับน้องใหม่เป็นเจ้าของอย่างใหญ่โต ... (รโนทัย, มหาสาร)
๑๒. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเขา.... น้องสาวของเขามาก (หึงหวง, ห่วง-เห็น)
๑๓. นักศึกษาที่คิดยื่นมี.... หน้าที่ของคน (ละทึ้ง, เพิกเฉย)
๑๔. เขายืนคนมีจิตใจ.... จึงสามารถผ่านอุปสรรคทั้ง ๆ มาได้ (แข็งแกร่ง, เช้มแข็ง)
๑๕. เชือพรบน้ำความทุกข์โศกเสีย จนเขารู้สึกเบื่อหน่าย (ยึดยื้อ, ยึดยา)
๑๖. คำราษฎร์หน้าที่.... ดูแลทุกชีวิตรสุขของราษฎร (สอนส่อง, สอดส่อง)
๑๗. พากะวนอกมัก.... นำใจชาติวนอกอยู่บ่อย ๆ (เหยียด-หยาม, เหยียบย้ำ)
๑๘. กรรมกรกำลัง.... ทีบบรรจุของขี้นรด (ทึ้ง, โอน)
๑๙. วันนี้มีศิริเก่ามา... กันมากมาย (ชุกชุม, ชุมนุม)
๒๐. หมอมีหน้าที่.... โรคแกคนไข้ (บำบัด, ชัก)
๒๑. คำสั่ง จงขึ้นเส้นให้คำที่มีความหมายเป็นคนละพวงกบคำอื่นๆ ในหัวข้อท่อไปนี้

គ៉ូវយោង មីនា មីនី មីនីក មីនីក មីនីលុង មីនីការ

๑. บทความ หนังสือพิมพ์ นานินิยาย เรื่องสั้น สารคดี
 ๒. นิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ สังค่าว-
 - ศาสตร์
 ๓. กองกัน ยืนร่า พริกไทย กระบวนการ พลเมือง
 ๔. บุษบง บุษบก บุษบัน บุษกร บุษนา
 ๕. อัตต์ พัคโนก พชันี จำรัส กลด
 ๖. ออม อ้มต้า อ้มท อ้มรา อ้มฤกษ์
 ๗. ชาัยแกรง ชาัยไหง ทับทิม เทเร็ต ทันทรวง
 ๘. สัวมรองเท้า สัวหมาก สัวรอย สัวแวน สัวเสือ
 ๙. พักชา พักซัก พักโนก พักยศ พักลม
 ๑๐. ยุพา ยุพาน ยุพาราล ยุพาพิน ยุบล
 ๑๑. สีเขียว สีขาว สีขำบ สีเข้ม สีชนพุ
 ๑๒. ยีโถ ยีเขี่ย ยีหุบ ยีสุ่น ยีห้อ
 ๑๓. ทรงเกรง ทรงธรรม ทรงกลด ทรงศรี ทรงนาคร
 ๑๔. พวรรณนา อภิปราวี ป้าสูกดา ปราศรัย สนทนา
 ๑๕. ทำนา ทำเหมือง ทำสวน ทำฟาร์ม ทำไร่
 ๑๖. พิจารณา ไกร่กรอง สังวร ไกร่กราญ ขวนขวย
 ๑๗. ครุฑ มังกร ราชสีห์ จำรัส คชสีห์
 ๑๘. สรงน้ำพระ แห่นาค แห่กลองยา ลอยกระหง ทอ叩กเงิน

๑๙. គិចិន គិកាល គិចិវិ គិងុរ ីសេ

២០. បាតបងស្ឋ បាតបងកម្រ បាតមូល បាតសកុលី បាតយុគល

១.៣ គំសង ឱងហាកំពីអីការណាមួយដែលមានការងារក្នុងការងារ
ទីសុទ្ធភាពដែលត្រូវការងារក្នុងការងារ

ព័ត៌មាន ឱ្យ (កម្ម, ផែន, ហេតុ, ឈុតុ, មនុ, ភាសា)

១. បា	(	)
២. មា	(	)
៣. ម៉ា	(	)
៤. ធម៌	(	)
៥. ឃ្លា	(	)
៦. ឃុំ	(	)
៧. ឃុំ	(	)
៨. ឃុំ	(	)
៩. ឃុំ	(	)
១០. ឃុំ	(	)
១១. ឃុំ	(	)
១២. ឃុំ	(	)
១៣. ឃុំ	(	)
១៤. ឃុំ	(	)
១៥. ឃុំ	(	)
១៦. ឃុំ	(	)

๑๗. ภายใน ()
 ๑๘. เมีย ()
 ๑๙. เก็ง ()
 ๒๐. นางพี ()

๑๔ คำสั่ง จงหาคำที่มีความหมายตรงกันข้ามกับคำที่ให้ไว้มา
เพิ่มลงในช่องว่างให้มากที่สุดเท่าที่จะหาได้ (อย่า
ใช้คำว่า “ไม่” เพื่อแสดงความหมายตรงกันข้าม)

ตัวอย่าง รวมเร็ว (เรื่องรัก, ชักดึง, อุ้ยอ้าย, อีกออก)

๑. สุภาพ ()
 ๒. สะเพร่า ()
 ๓. โลง ()
 ๔. ยั่นเย็น ()
 ๕. รุ่งเรือง ()
 ๖. แทรกแยก ()
 ๗. ยกย่อง ()
 ๘. อ่อนแ้อย ()
 ๙. ใจซื่อช่วง ()
 ๑๐. กังวน ()
 ๑๑. แบบบาง ()
 ๑๒. เย่อหยิ่ง ()
 ๑๓. ควบคุม ()

๑๔. ห่วงไย ()
 ๑๕. กีกัน ()
 ๑๖. ศักรู ()
 ๑๗. กลุ่มเกรว์ ()
 ๑๘. พลีพลาม ()
 ๑๙. ชาบชัง ()
 ๒๐. เกร่งครั้ก ()

๑.๕ คำสั่ง จงเขียนวงกลมล้อมรอบหัวข้อที่เห็นว่าถูกต้องที่สุด

ตัวอย่าง ลักษณะของช้อนคืออะไร

ก. เล่ม ข. อัน ④ กัน จ. คุ้

๑. ลักษณะของช้อนคืออะไร

ก. เล่ม ข. อัน ค. กัน จ. ค้าม

๒. ลักษณะของawanคืออะไร

ก. หัว ข. ปาก ค. ลูก จ. หลัง

๓. ลักษณะของเลือยกืออะไร

ก. อัน ข. เล่ม ค. บั้น จ. ค้าม

๔. ลักษณะของลูกกิ๊กคืออะไร

ก. ลูก ข. เกรว์อง ค. อัน จ. รำ

๕. ลักษณะของเกรว์องกิ๊กเลขคืออะไร

ก. ลูก ข. เกรว์อง ค. อัน จ. รำ

๖. นักศึกษาที่ดียอมมีมานะในการทำงาน ไม่ย่อท้อความ
ยากลำบาก

ก. กับ ข. ท่อ ค. ใน ง. แก้

๗. เข้าเยี่ยนบทความ.....เหตุการณ์บ้านเมืองในบ้าน

ก. เกี่ยวกับ ข.เกี่ยวแก่ ค.เกี่ยวพัน ง.เกี่ยวซึ้ง

๘. เขานั้นเสมอว่า กลัวอะไร.....ความจน

ก. ท่อ ข. ชื่ง ค. ใน ง. กับ

๙. ผู้ที่ปรารถนา.....ต้องแสวงหาความรู้

ก.การก้าวหน้า ข.การรุกหน้า ค.ความก้าวหน้า ง.ความ
รุกหน้า

๑๐. เขามาโรงเรียน.....ไม่เรียนหนังสือจึงสอบໄล์ก็

ก. กับ ข. มิฉะนั้น ค. ค้าย ง. แต่

๑.๖ คำสั่ง จงเขียนคำอ่านของคำที่พิมพ์ค่วยกันในข้อความ
ที่เป็นไว้ในวงเล็บหลังข้อความ

ตัวอย่าง โนส์ทลั้นนี้มีใบเสมาล้อมรอบ (เส-มา)

๑. ปลาเขมาโกรยว่ายอยู่ในน้ำ (.....)

๒. ชาวบ้านห่วงเหหนเอ้าไว้เลี้ยงเบีกเลี้ยงไก่ (.....)

๓. พอตมเพลาชาวประมงก้ออกเรือทันที(.....)

๔. เธอไปเดินทางกลมเล่นที่ชายหาด(.....)

๕. ที่บ้านนั้นมีนกนกนกนกนก(.....)

๖. มีกันเสลาที่ชายบ้านลายกัน(.....)

๗. เราก็อังหวงແຫນແຜ່ນດິນຂອງເຮົາ(.....)

๘. ເຂົາອົກໄປຈັບປູແສມແກ່ເຊົ້າມືດ(.....)

๙. ດອກໂສນໃຫ້ທຳຂນມໄກ້(.....)

๑๐. ເຂາມີຢູ່າຕີເປັນໜາວແຂມ(.....)

๑.๑ ຄຳສັ່ງ ຈະເລືອກຄໍາໃນວັງເລີບມາເຕີມລົງໃນຫ່ອງວ່າງໃຫ້ຖຸກຕັ້ງ
ຕົວອ່າງ ເຂາສົ່ງຂອງທີ່ ຮະລຶກ ມາໄຟເຮົດ (ຮະລຶກ,ລະຮົກ,ຮະຮົກ)

๑. ເຂາໄໝ່ຂອບເຮັນວິຊາ..... (ຄືລປ,ຄືລປະ)

໒. ນິສິຕິນັກສຶກສາທັນມີຄວາມ.....ໃນການເຮັນ (ກະຕົວຮູ້ອັນ,
ກະຕົວຮູ້ອົລັນ)

໓. ປະເທດແອຟຣິກາໄດ້ຊ້ອວ່າ.....(ກາລທົບ,ກາພທົບ)

໔. ອັນໄໝ່ຂອບກິດຈຸນຂອງແລຍ (ຄອກຈັນກົງ,ຄອກຈັນກົນ,
ຄອກຈັນ)

໕. ພຣະບາທສມເຄົ້າພຣະເຈົ້າອູ່ຫວເຄຍເສດົ້າ.....ຍຸໂປ່ມ (ປະພາກ,
ປະກາສ,ປະພາສ)

໖. ເຂາເລີ່ມກີ່ພາຈນເໜື້ອໄຫລ.....ກົວ (ໂກຮມ,ໂສມ,ໂຈຮມ)

໗. ຂາຍຊາວານັ້ນ.....ເຊື້ອກອູ່ບັນ.....ບັນໄຕ (ກວັນ,ຂວັນ,ພັນ,
(ຂັນ,ກັນ))

໘. ຄຸນລຸງມີອາຍຸໄກລັຈະ...ແລ້ວ (ເກະຍືນ, ແກະຍິດ, ແກະຍິර)

໙. ຄຸນແມ່ໜີ້ອະນະມ່ວງ...ນາຈາກຄລາດ (ກວາຍ,ກະວາຍ)

໑. ບັນຈັນມີໂອກາສໄປເຖິງວັນ...ພຣະພຸທົບາທ(ສມໂກ້ຈົນ,ສມໂພທ,
ສມໂກ້ຈົ)

๑.๙ คำสั่ง จงพิจารณาว่าคำที่พิมพ์ด้วยทั้งหมดในข้อความด่อไป
นี้มีความเหมาะสมหรือไม่ ถ้าเห็นว่าไม่เหมาะสม
ให้หาคำใหม่มาใช้แทนโดยเขียนไว้ในวงเล็บหลังข้อ
ความนี้

- ตัวอย่าง ทั้งแท้เข้าเสียงไม่ได้รับอะไรเลย จึงหิวมาก (รับประทาน)
๑. นายกรัฐมนตรีคนเก่าถึงแก่กรรมนานแล้ว (.....)
 ๒. หมูที่เลี้ยงไว้โปรดรำช้ามาก (.....)
 ๓. ผู้ขอแสดงความเสียใจอย่างแรงกับกรณีของคุณ (.....)
 ๔. พระเจ้าโนบวงเป็นสายของในหลวง (.....)
 ๕. ชื่อเสียงของมนุษย์จากการลือกระฉ่อนไปทั่วโลก(.....)
 ๖. เข้าไปเท้าขึ้นมาค้ายาน้ำแข็งของเขามาก (.....)
 ๗. เขากูกเชิญไปในงานวันเกิดของเธอ(.....)
 ๘. เด็กชายแต่งใช้คุณพ่อให้ไปซื้อของที่ตลาด (.....)
 ๙. วันนี้มีคนมาประชุมเมืองยะลา (.....)
 ๑๐. เขายืนคนเก่งอย่างทabantไม่ติด (.....)
 ๑๑. เขายังสักหัวไว้มากเลยกินเสียหมดแก้ว (.....)
 ๑๒. เขายิ่งกันขึ้นเชือกให้ตึงเครียด (.....)
 ๑๓. เธอไม่ยอมปล่อยให้ขาดคาดเคลอนสายคาดไปได้ (.....)
 ๑๔. พระภิกษุรูปหนึ่นรับประทานอาหารอย่างสำราญ (.....)
 ๑๕. เขายังใจจะกราบถูลเรื่องนี้แก่พระองค์ท่าน (.....)
 ๑๖. เขายืนคนสะเพร่า ใช้ให้ทำอะไรก็ไม่เข้าเรื่อง (.....)

๑๗. แม้วันนี้เท่าเจ็บ เลยขับหนูไม่ได้ (.....)
 ๑๘. สุนัขที่บ้านคลอดลูกเพียงตัวเดียว (.....)
 ๑๙. เขากวยของแก่พระภิกษุ (....)
 ๒๐. ผู้ว่าราชการจังหวัดทุนเกล้าฯ ถวายช้างเผือก (.....)
 ๑.๕ คำสั่ง จงเลือกคำที่เห็นว่าเหมาะสมที่สุดมาเติมลงใน
 ช่องว่าง

ตัวอย่าง การแสดงออกของเก็กแต่ละวัยมี แบบ トイเดพะ (กระ-
 สวน.แบบ)

๑. เก็กนั่นมี..... ที่ไม่คิดถึงเรียน (เจอกนกคิด,ความรู้สึก)
 ๒. วันนี้เขาน่าไม่ได้..... สมุกมากวัย (นำ, พา)
 ๓. บินน์บริษัทค้าขาย.....(ขาดดุล,ขาดทุน)
 ๔. การดำเนินงานล่าช้า เพราะไม่มี..... เพียงพอ (เจ้าหน้าที่,
 บุคลากร)
 ๕. ก้าวใดก้าวที่เป็นศัพท์จะต้องทำ.....ไว้ด้วย (ก้าวธนาย, เชิงอรรถ)
 ๖. เสียงกระซิบที่ชายคาใบสดดัง..... (เกรียงกราว, กรุ่งกริ่ง)
 ๗. เขาก่ออยู่..... ลงกับพื้น (ถลาง, ทรุด)
 ๘. เข้าไกด์ในเสียงบีบดัง.....มาจากในบ้าน (มาก, ก้อง)
 ๙. มีกลิ่มน้ำนมขึ้นสนิม.....(จับเขலอะ, จับหนา)
 ๑๐. ผ้าชนนนเน้อคีจับคูแล้วรู้สึก.....มือ (นุ่ม, เนียน)
 ๑๑. นักข่าวไป..... รับผิดชอบที่กระทรวง (ทำการสัมภาษณ์,
 สัมภาษณ์)

๑๒. ชาพเจ้ารู้สึก....ที่ปฎิบัติภารกิจท่านไม่ได้ (เสียใจ, มีความเสียใจ)
๑๓. เวลาทำงานเป็นเวลาที่เข้าท้องการ ... (เงียบสงบนิ่ง, ความเงียบสงบ)
๑๔. ผู้บริสุทธิ์ย้อมไม่.....ถูกกล่าวหา (มีความกลัว, กลัว)
๑๕. เขารู้ว่าการกระทำเช่นนั้นเป็น ท่อระเบียง (ผ้าผืน, การผ้าผืน)
๑๖. เขายื่นไกลข้องคิ้วแล้วไม่ใช้เหมือน... (ทองไม่ร้อน, ไกล, เกลือกินค่าง)
๑๗. คนไกลชักทำให้เข้าไม่สบายใจอยู่เสมอเหมือน... (หอกข้างแคร่, กีวักระบทคราด)
๑๘. เขารู้ว่าคนอื่นไม่คิด ส่วนตัวเขานั้นก็ไม่คิดเช่นเดียวกันเหมือน... (ติเรอหิงโกลน, ว่าแต่เขารู้เห็นเป็นเอง)
๑๙. เขายืนคนมีเลือดเหลืองมากเหมือน..... (ลิงหลังเจ้า, มะกอกสามกะรัวป่าไม่ถูก)
๒๐. เขายืนคนถ่วงความเจริญของหมู่คณะอยู่เสมอเหมือน..... (เอามือซุกหึบ, มือไม่พายเอาเท้าราน้ำ)